

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/233/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812200407
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7812200407.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zast. Tomášom Kušnírom, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému E. Č., X.. XX. X. XXXX, bytom G., X. XXX, zast. opatrovníčkou H.. C. J., pracovníčkou Okresného súdu Rožňava, za účasti vedľajšieho účastníka Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, zast. advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Advokátska kancelária Stropkov, Nám. SNP 7, o 101,39 Eur s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Rožňava, č.k. 5C/30/2012-62 z 25.5.2012 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie v napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka.

Z a m i e t a návrh na prerušenie konania.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa uznesením zastavil konanie vo veci samej. Rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania.

O zastavení konania rozhodol podľa § 96 ods. 1 O.s.p., o trovách konania žalobcu a žalovaného rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.. Vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka rozhodoval o trovách konania za použitia § 150 ods. 1 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré videl v tom, že vedľajší účastník je združením založený na ochranu spotrebiteľa, teda sám má poskytnúť pomoc spotrebiteľovi, preto nie je dôvodné, aby bolo ešte zastúpené právnym zástupcom, preto samo z podstaty svojej existencie musí byť schopné poskytnúť právnu pomoc v súdnych konaniach.

Uznesenie vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka napadol včas podaným odvolaním vedľajší účastník. Navrhol uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť tak, aby mu bola priznaná náhrada trov prvostupňového konania a trov odvolacieho konania na účet jeho advokáta. Zároveň žiadal o prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a požiadať o súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach.

1. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou Združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania.

2. Či sa má čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa za úspešné vedenie súdneho sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11.5.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu.

b/ Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní vedľajším účastníkom.

3. Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek ich úspechu v súdnom konaní

4. a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené.

Bol toho názoru, že aplikácia § 150 ods. 1 O.s.p. na danú právnu vec je nenáležitá, pretože pre posúdenie možnosti aplikácie § 150 ods. 1 O.s.p. je podstatné zisťovať okolnosti súvisiace so stavom pred začatím sporu zo správania sa účastníkov v priebehu sporu a s okolnosťou uplatnenia nároku. Poukazoval na to, že nemožno mať žiadne ilúzie o ušľachtilých pohnútkach žalobcu vo vzťahu k späťvzati žaloby, že žalobca berie žaloby späť na súdoch, kde združenie vstupuje do spotrebiteľských konaní, že žalobca celoplošne ignoruje premlčaciu lehotu podľa Občianskeho zákonníka, podáva žaloby v premlčaných právnych veciach a pri námietkach premlčania vznesených vedľajším účastníkom, ojedinele aj žalovaným, sa dožaduje aplikácie Obchodného kódexu na stanovenie dĺžky premĺčacích lehôt, príp. poukazuje na dohodnuté 10-ročné premlčacie lehoty, ktoré v spotrebiteľskom práve nie je možné akceptovať. Z uvedeného podľa jeho názoru vyplýva, že správanie sa žalobcu v spore nedáva predpoklad pre aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p.. Takisto považoval za nemožné aplikovať ust. § 150 ods. 2 O.s.p.. V ďalšej časti odvolania poukazoval na správanie sa žalovaného, z ktorého vyplýva, že v množstve súdnych sporov spôsobil už jeho vstup (vedľajšieho účastníka) do konania aj bez vyjadrenia vo veci samej pre žalobcu odradzujúco v tom zmysle, že bral svoj návrh na začatie konania späť a konanie žiadal zastaviť. Ďalej poukazoval na článok 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS/ o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V ďalšej časti odvolania poukazoval na to, že súd pri priznávaní trov dodávateľovi, ktorý si navyše uplatňoval premlčaný nárok, nemal žiaden problém priznať žalobcovi trovy konania, nezaoberal sa tým, že v osobe žalobcu ide o súčasť silnej nadnárodnej siete 49 spoločností, takmer v 30-tich krajinách, pričom len samotný žalobca zamestnáva 210 zamestnancov. Poukazoval na to, že zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu. K argumentácii, že združenie má možnosť podpory od štátu uvádzal, že realita praxe je iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej než skutočnej. Zdôrazňoval, že najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom je práve inštitút vedľajšieho účasti z jeho strany, pretože spotrebiteľ často nevyhľadáva ani advokáta, ani združenie a ak áno, tak len výnimočne. Poukazoval na to, že oslovil desiatky advokátov po celom Slovensku, ale trvalú spoluprácu dokázal zabezpečiť len dvoch advokátov. K hospodárnosti konania a nadbytočnému navyšovaniu trov konania uviedol, že podľa jeho názoru v konaní bol spotrebiteľ úspešný, že skutočným dôvodom späťvzatia žaloby bol tlak argumentov a poznanie žalobcu, že v konaní už nebude proti nemu len rezignovaný a neinformovaný spotrebiteľ. Zdôrazňoval, že táto agenda vyžaduje nielen právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu systematicky spracovávali, týka sa technického zabezpečenia, pracovných prostriedkov a pomôcok slúžiacich na jej spracovanie, vrátane adekvátnych kancelárskych priestorov. Združenie nemá finančné prostriedky ani personálne obsadenie, preto jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv na súdoch je realizovanie činnosti prostredníctvom ochotných advokátskych kancelárií. Bol toho názoru, že súd pri nepriznaní trov vedľajšieho účastníka postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie a Judikatúrou Súdneho dvora, v tejto súvislosti poukazoval na

Zmluvu o fungovaní EÚ, Chartu základných práv EÚ, novelizované ustanovenie § 137 O.s.p., dôvodovú správu v zák. č. 332/2011 Z.z.. Bol toho názoru, že pokiaľ by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov združením na súdoch. Napokon poukázal na to, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť z článku 47 ods. 2 Ústavy. V tejto súvislosti poukazoval na nálezy Ústavného súdu SR, rozhodnutia iných krajských súdov.

Návrh na prerušenie konania a žiadosť o to, aby odvolací súd požiadal Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach zdôvodňoval tým, že uvedené otázky považuje za otázky zásadného právneho významu, keďže ide o otázku holej existencie združení a de facto o otázku prežitia združení. Združenia obhajujú jedno zo základných práv EÚ dovolenými zákonnými prostriedkami účinnej ochrany. Súd im trovy nepriznáva, dodávatelia plošne po celom Slovensku porušujú spotrebiteľské práva a trovy konania sú im priznávané. Princíp spravodlivosti stanovený v § 1 O.s.p. je tu podľa jeho názoru riadne porušený. Z týchto dôvodov považoval za mimoriadne dôležité predloženie uvedených prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie. Ďalej poukázal aj na to, že vo veci začatej pred vnútroštátnym súdom je nielen sudca určený rozvrhom práce podľa osobitných predpisov, ale aj komunitárny sudca, lebo jeho povinnosť rozhodnúť o otázkach interpretácie komunitárneho práva je súčasne aj jeho oprávnením, ktoré nemožno zásadne obísť a ak tak, len komunitárnym právom určenými spôsobmi, ktoré vyplývajú z judikatúry Súdného dvoru EÚ. V tejto súvislosti poukazoval na obsah niektorých rozhodnutí. K odvolaniu pripojil rozhodnutia iných krajských súdov.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol potvrdiť uznesenie vo výroku o trovách konania. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorým nebola priznaná vedľajšiemu účastníkovi náhrada trov konania majúca za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Uviedol, že nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, podľa jeho názoru v danom prípade nemožno prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j., že poskytol právne služby, ktorých vykonanie ba malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia. V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie Okresného súdu Nitra, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, považoval právne zastúpenie vedľajšieho účastníka za nadbytočné, účelové, nehospodárne. Podľa neho v konaní vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, na túto skutočnosť by mal súd prihliadať a reflektovať s použitím § 150 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať. Poukázal na rozhodnutia iných krajských súdov, v ktorých nebola vedľajšiemu účastníkovi náhrada trov konania pozostávajúca z trov právneho zastúpenia, na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/03. Poukázal na to, že vyjadrenia právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v konaní sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach, aj v tejto súvislosti poukazoval na iné rozhodnutia krajských súdov zaoberajúce sa paušálnym vstupom združení do konaní. Bol toho názoru, že združenie vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý odporcu v konaní nezastupuje, opätovne poukazoval z akého dôvodu nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, vzhľadom na úlohu samotného združení. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie uviedol, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom na to, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. Zastával názor, že v zmysle Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže SD EÚ nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1,3 O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a uznesenie v napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Ako už bolo vyššie uvedené v danom prípade súd prvého stupňa uznesením z 25.5.2012 zastavil konanie vo veci. Rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené (§ 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca (§ 146 ods. 2 O.s.p.).

Ak zastavuje súd konanie z dôvodu späťvzatie návrhu, zapodieva sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania najprv tým, či niektorý z účastníkov zavinil, že konanie muselo byť zastavené.

Zavinenie toho, že konanie muselo byť zastavené, môže napr. spočívať v tom, že účastník (navrhovateľ) vzal návrh na začatie konania späť. Zavinenie je tu treba posudzovať výlučne z procesného hľadiska (t.j. podľa procesného výsledku).

Tam, kde zastavenie konania bolo účastníkom zavinené, súd prizná ostatným účastníkom (druhej strane) náhradu trov konania, ktoré v konaní účelne vynaložili na uplatňovanie alebo bránenie svojho práva.

Z obsahu spisu vyplýva, že oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania bolo súdu prvého stupňa doručené 15.3.2012. Písomné vyjadrenie vedľajšieho účastníka k žalobe bolo doručené súdu prvého stupňa 4.4.2012, súd prvého stupňa toto vyjadrenie neposielal na vedomie ani žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi. K späťvzatiu žaloby žalobcom došlo písomným podaním doručeným súdu 17.5.2012. Vedľajšiemu účastníkovi, resp. jeho právnenému zástupcovi okrem predvolania na pojednávanie bolo doručené iba uznesenie z 18.4.2012, obsahujúce poučenie a uznesenie z 18.4.2012, ktorým žalovanému bola ustanovená opatrovníčka. Z uvedeného je zrejmé, že k späťvzatiu žaloby došlo bez toho, aby žalobca i žalovaný mali vedomosť o obsahu písomného vyjadrenia vedľajšieho účastníka k žalobe.

Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, o neplatnosť manželstva alebo o určenie, či tu manželstvo je alebo nie je (§ 93 ods. 1 O.s.p.).

Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu 10a (v odkaze pod čiarou je aj zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa - § 93 ods. 2 O.s.p.).

Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu, alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníka súd rozhodne len na návrh (§ 93 ods. 3 O.s.p.).

V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 4 O.s.p.).

Účastník môže napadnúť rozhodnutie okresného súdu odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník (§ 201 O.s.p.).

Vedľajšie účastníctvo je formou spoločenstva účastníkov v občianskom súdnom konaní. Vedľajší účastník je osoba odlišná od účastníka samotného, ktorá sa zúčastňuje konania z dôvodu, že chce pomôcť zvíťaziť v spore niektorému z účastníkov (sporných strán). Zmyslom vedľajšieho účastníctva je „pomoc v spore“ niektorému z účastníkov. Vedľajší účastník je motivovaný víťazstvom v spore toho

účastníka, ku ktorému pristúpil. Táto motivácia je daná buď právnym záujmom vedľajšieho účastníka na takomto výsledku konania, o ktorý ide spravidla vtedy, ak rozhodnutím bude vo svojich dôsledkoch dotknuté jeho právne postavenie (práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva), alebo je v zmysle ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p. daná predmetom jeho činnosti, ktorým je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Vzhľadom na uvedené, účinky vzniku vedľajšieho účastníctva môžu, ale nastat' len v takom konaní, v ktorom sa môže naplniť jeho zmysel a účel, teda „pomoc v spore“ niektorému z účastníkov. Takýmto konaním môže byť zásadne len sporové konanie [to však napr. neplatí pre také štádium sporového konania, v ktorom súd rozhoduje o návrhu platobným rozkazom (tzv. skrátene konanie), kedy sa táto pomoc môže najskôr prejavíť, až keď bude proti platobnému rozkazu podaný odpor]. Ustanovenie § 93 ods. 3 O.s.p., pokiaľ ide o vznik účinkov vedľajšieho účastníctva, treba preto vykladať tak, že tieto účinky nastávajú oznámením tretej osoby súdu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane niektorého z účastníkov, ale len v takom konaní, v ktorom môže mať tento inštitút zmysel.

Postavenie vedľajšieho účastníka je charakterizované rovnakými procesnými právami a povinnosťami ako účastníka, na strane ktorého sa pripojil alebo na strane ktorého vystupuje. Jeho postavenie je odlišné tým, že i keď koná vlastným menom, jeho postavenie je čiastočne obmedzené postavením účastníka, ktorý je dominus litis.

Vzhľadom na to, že vedľajší účastník „vystupoval“ na strane žalovaného, a k zastaveniu konania došlo z dôvodu zavinenia žalobcu, lebo vzal späť návrh na začatie konania, bol by žalobca povinný nahradiť trovy konania žalovanému, a pretože vedľajší účastník zdieľa osud účastníka na strane ktorého vystupuje, mal by vedľajší účastník právo na náhradu trov konania.

Prihliadajúc na výklad základného práva na právnu pomoc podľa článku 47 ods. 2 Ústavy v spojení s § 3 ods. 4 zák. č. 250/2007 Z.z. odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné ho uplatniť aj v posudzovanom spore aj vo vzťahu k § 146 ods. 2 O.s.p. osobitne k náhrade trov konania vzniknutých právnou pomocou poskytnutou advokátom. Odvolací súd dospel k záveru, že súčasťou ochrany spotrebiteľa v konaní pred súdom je taký výklad § 142 os. 1 O.s.p., resp. § 146 ods. 2 O.s.p., ktorý akceptuje, že združenie spotrebiteľov, ak uplatní základné právo na súdnu ochranu, zásadne má právo na náhradu trov konania, ktoré súvisia s právnou pomocou poskytovanou advokátom. Takáto náhrada by mohla byť nepriznaná len v prípade, ak by niektoré úkony právnej pomoci spočívajúce v zastúpení advokátom boli neúčelné, ale táto náhrada nemôže byť nepriznaná len na základe toho, že združenie spotrebiteľov sa dalo v konaní pred súdom zastúpiť advokátom.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd má za to, že záver súdu prvého stupňa o tom, že vzhľadom na účel, pre ktorý bolo združenie (vedľajší účastník) zriadené nie je dôvodné, aby bolo zastúpené advokátom, resp. ide o skutočnosť, pre ktorú náhrada trov vedľajšiemu účastníkovi nebola priznaná, nie je správny.

Odvolací súd preto skúmal, či trovy konania vyčíslené a uplatňované vedľajším účastníkom v odvolaní sú účelné. Tropy vynaložené účastníkom konania v spore (a platí to aj pre vedľajšieho účastníka) musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo ako v danom prípade procesná obrana proti takémuto tvrdenému nároku.

V tomto konaní nemožno považovať trovy „vynaložené“ vedľajším účastníkom alebo lepšie povedané „vyčíslené“ vedľajším účastníkom za účelné. Vzhľadom na skutočnosť, že k späťvzatiu žaloby došlo skôr, než sa žalobca dozvedel o obsahu podania vedľajšieho účastníka, je potrebné konštatovať, že konanie vedľajšieho účastníka žiadnym spôsobom neprispelo k vytvoreniu skutkového a právneho základu na rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne, i keď z iných dôvodov.

S prihliadnutím na štádium konania, keď už súd nerozhoduje vo veci samej, nie je tu žiadna otázka, ktorej vyriešenie by malo z hľadiska prebiehajúceho súdneho konania význam, a preto odvolací súd nevyhovel návrhu vedľajšieho účastníka na prerušenie konania z dôvodu predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie, pretože by sa tým zbytočne predlžovalo konanie.

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. zakladá povinnosť súdu prerušiť konanie vedené podľa Občianskeho súdneho poriadku ak sa rozhodol, že požiadava Súdnym dvorom Európskej únie o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. Posúdenie potreby podania prejudiciálnej otázky je vo výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu, ktorý ako jediný priamo pozná skutkový stav, a tvrdenia účastníkov a zodpovedá za súdne konanie. Vnútroštátny súd musí sám posúdiť opodstatnenosť právnych otázok, ktoré sa v konaní vyskytnú, ako aj potrebu prejudiciálneho rozhodnutia, od ktorého závisí rozhodnutie vo veci samej. Ak ide teda o otázku, ktorej riešenia nemá z hľadiska prebiehajúceho vnútroštátneho konania význam, vnútroštátny súd nemá povinnosť predkladať prejudiciálnu otázku a zbytočne tým predlžovať konanie.

Vzhľadom na účinné späťvzatie návrhu a právoplatné zastavenie konania o veci samej nie je právne významné ani zodpovedanie prejudiciálnych otázok tak, ako ich koncipoval vedľajší účastník vo svojom návrhu na prerušenie konania, ktorý je obsiahnutý v odvolaní. Nehovoriac o tom, že odvolací súd (v tomto rozhodnutí) sa vypořiadal aj s účelnosťou trov konania vynaložených na právnu pomoc vyplývajúcu z článku 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Z týchto dôvodov odvolací súd návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. zamietol.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Vedľajší účastník v odvolacom konaní nebol úspešný, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanému v odvolacom konaní žiadne preukázateľné trovy nevznikli. Úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd nepriznal, pretože uvedené trovy nepovažoval za účelne vynaložené, jednak súd prvého stupňa nevyzval žalobcu, aby sa vyjadril k odvolaniu vedľajšieho účastníka, ale odvolanie mu bolo doručené iba na vedomie v súlade s § 109a ods. 1 O.s.p. a jednak odvolací súd dospel k záveru, že uvedené podanie žalobcu žiadnym spôsobom neprispelo a so zreteľom na skutkový a právny stav veci, ani nemohlo prispieť k vytvoreniu skutkového a právneho základu na rozhodnutie odvolacieho súdu, pretože žalobca neúčelnosť trov vedľajšieho účastníka videl iba v skutočnosti, že nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, keďže samotnou úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je podľa jeho názoru nadbytočné, účelové a nevhodné, bez uvedenia konkrétnosti vyplývajúcej z obsahu tohto spisu. Poukazoval ďalej iba vo všeobecnosti na stanoviská iných súdov v obdobných veciach, bez toho, aby konkretizoval ich súvis s predmetom konania. Je teda zrejmé, že ide o paušálne vyjadrenie.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.